

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: O. M. A., narozený dne X, státní příslušnost Syrská arabská republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPU-185660-30/ČJ-2024-040022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPU-185660-30/ČJ-2024-040022, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), přičemž mu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

současně byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění 30 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody. Žalobce v podané žalobě rovněž navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a napadené rozhodnutí odůvodnila pouze obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a vysvětlila, proč přistoupila k jeho zajištění. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za šablonovité, neboť se žalovaná nezabývala jeho konkrétní situací. Žalobce poukázal na mimořádnou povahu institutu zajištění s tím, že délka trvání zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ve vztahu ke sledovanému cíli a potřebnost zajištění musí vyplývat ze správního spisu. Žalovaná založila svůj závěr o nutnosti zajištění žalobce na údajném nebezpečí útěku a na tom, že žalobce porušil právní předpisy odcestováním ze země, kde požádal o mezinárodní ochranu do České republiky, kde pobývá neoprávněně. Žalobce s tímto argumentem žalované nesouhlasil a zdůraznil, že by právní předpisy neporušil, kdyby mu byly známy. Podle názoru žalobce nelze z jeho jednání vyvozovat, že pohrdá zákony a nerespektuje autority, naopak mu jeho pobytová situace není lhostejná a snaží se jí aktivně řešit.
3. Žalobce dále namítl, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalobce je argumentace žalované v této části velmi strohá a opírá se pouze o domněnku žalované, že žalobce nebude ani v České republice plnit povinnosti mu uložené. Žalobce dále vyjádřil své přesvědčení, že rozhodování žalované v sobě nese znaky svévole a žalovaná ve vztahu ke kritériu přiměřenosti nedostala svým povinnostem. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně judikoval, že pouhý pobyt na území České republiky bez povolení k pobytu či bez cestovního dokladu nezakládá nutnost zajištění a nelze vyloučit uložení zvláštních opatření. Žalobce zdůraznil, že nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či společnost České republiky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, uvedl, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Příkladem takové paušalizace je právě napadené rozhodnutí, neboť žalobce byl zajištěn pouze na základě nelegálního pobytu na území České republiky, aniž by páchal protiprávní činnost. Žalobce dále uvedl, že v České republice strávil jediný den, a to za účelem přemístění do Belgie, kde dlouhodobě žije jeho manželka s dětmi a v jeho zájmu je Českou republiku co nejdříve opustit a vrátit se do Belgie. Žalobce uzavřel, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž shrnula dosavadní průběh řízení a uvedla, že se na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí pečlivě zabývala možností užití zvláštních opatření. Vzhledem k okolnostem a obsahu výpovědi žalobce ze dne 18. 10. 2024 žalovaná jednoznačně došla k závěru, že k žádné alternativě zajištění ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nelze přistoupit, neboť žalobce cestuje po Evropě nelegálně za pomoci převaděčů, bez cestovního dokladu, navíc sám připustil, že si v minulosti opatřil falešné doklady. Žalovaná pokračovala, že žalobce nemá žádné finanční Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prostředky ani nikoho známého na území České republiky, v případě propuštění ze zajištění by navíc dle svého tvrzení odcestoval do Spolkové republiky Německo. Žalovaná z práve uvedeného dovodila, že žalobce nehovoří pravdu, pokud tvrdí, že se porušení právních předpisů dopustil z nedbalosti. Žalovaná dále opravila tvrzení žalobce, že jeho rodina je v Belgii, neboť podle zjištění žalované pobývá rodina žalobce v Sýrii. Žalovaná pokračovala, že dne 24. 10. 2024 bylo přijato oznámení Dublinského střediska, z něhož vyplynulo, že byly odeslány žádosti o přijetí žalobce zpět do Řecka a Rakouska. Nejedná se tedy o přemístění žalobce do Belgie. Žalovaná dále uvedla, že dne 24. 10. 2024 obdržela oznámení Dublinského střediska o tom, že téhož dne přijala Rakouská republika svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět. Žalovaná podle svého názoru pečlivě posoudila individuální okolnosti případu, posoudila nutnost zajištění žalobce a systémové nedostatky a opatřila si příslušné zprávy o azylovém systému dotčených zemí. Žalovaná dále zastávala názor, že ze zpráv ani ze samotné výpovědi žalobce nevyplývají žádné okolnosti bránící v předání žalobce do země příslušné k rozhodnutí o tam podané žádosti o azyl. Žalobce naopak sám uvedl, že v případě propuštění by pokračoval do Spolkové republiky Německo a kdyby to nešlo, nic mu nebrání v návratu do Rakouska. Žalovaná s ohledem na práve uvedené neuložila žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť je zcela zřejmé, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, konkrétně Spolkové republiky Německo. Závěrem svého vyjádření žalovaná soudu navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce v zákonné lhůtě nenavrhл konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 18. 10. 2024 před Společným centrem Petrovice – Bahratal kontrolován hlídkou Policie České republiky. Žalobci byl odepřen vstup do Spolkové republiky Německo, byl vrácen od státní hranice a zajištěn, neboť ke kontrole nepředložil žádný platný cestovní pas ani platné oprávnění k pobytu. Lustrací Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v systémech bylo zjištěno, že žalobce skutečně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. V systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o azyl na území Rakouska a Řecka. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 18. 10. 2024 vyplynulo, že žalobce je ženatý, má tři děti a jeho manželka je s dětmi v Iráku. Žalobce uvedl, že byl 2-3 dny v Rakousku, dne 17. 10. 2024 vycestoval z Vídně do Lipska, ve vlaku jej kontrolovala německá policie a vrátila žalobce do České republiky. Žalobce se domníval, že nepotřebuje žádný pas, když chce bydlet v Německu a připustil, že v Turecku měl falešné doklady. Žalobce si byl vědom skutečnosti, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. Žalobce uvedl, že se do Sýrie nechce vrátit a v případě propuštění by jel do Německa, případně do Rakouska. Žalobce nikdy nedisponoval cestovním dokladem a připustil, že v minulosti požádal o azyl v Řecku a Rakousku. Žalobce nemá žádné vazby na Českou republiku ani žádný majetek. Žalovaná si opatřila informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 6. 2023, popisující azylový systém v Řecku a ze dne 6. 10. 2022, popisující azylový systém v Rakousku. Žalovaná na základě opatřených podkladů vydala dne 19. 10. 2024 napadené rozhodnutí. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, následně žalované sdělilo, že dne 24. 10. 2024 bylo zahájeno řízení podle nařízení č. 604/2013 a byly odeslány žádosti o přijetí žalobce zpět do Řecka a Rakouska. Dne 24. 10. 2024 přijala Rakouská republiky svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět.

9. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
10. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
12. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
14. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
15. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvážila a proč vydala rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže. Na závěru soudu nemění nic ani skutečnost, že soud nepřehlédl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku a odcestuje do Rumunska. Tato vada podle názoru soudu nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v kontextu napadeného rozhodnutí není pochyb o tom, že žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku a Řecku, nikoli v Rumunsku. Jedná se tedy pouze o chybu v psaní nemající vliv na srozumitelnost napadeného rozhodnutí, žalobce na ní v podané žalobě navíc nikterak neupozorňoval.

16. Dále žalobce obecně namítal, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V tomto směru soud podotýká, že ze žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaná vycházela ze skutečností, které vyplynuly z výpovědi samotného žalobce, údajů vedených o žalobci v mezinárodní databázi žadatelů o azyl a údajů o zemích, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu. V tomto směru soud konstatuje, že považuje rozhodný skutkový stav za dostatečně zjištěný.
17. Dále žalobce namítal, že se žalovaná nezabývala proporcionality omezení jeho osobní svobody a pregnantně nevysvětlila, proč se uchýlila k jeho zajištění. Současně žalobce namítal šablonovitost žalobou napadeného rozhodnutí. Tato argumentace se podle názoru soudu zcela míjí s předmětem řízení, neboť by měla prostor v případě, že by byl cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Ovšem v případě zajištění žalobce podle § 129 zákona o pobytu cizinců je přímo v odstavci 1 tohoto ustanovení konstatováno, že pokud má dojít k předání cizince na základě mezinárodní smlouvy a pokud není možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie žalobce zajistí s tím, že v souladu s odstavcem 3 tohoto ustanovení, pokud nelze realizovat předání ve lhůtě 48 hodin, resp. v případě průvozu leteckou cestou ve lhůtě 72 hodin, vydá o zajištění rozhodnutí. V daném případě žalovaná dospěla k závěru, že se na žalobce vztahuje nařízení č. 604/2013, přičemž žalobce tento závěr nijak nezpochybnil. Dále se žalovaná řádně zabývala otázkou, zda může žalobce vycestovat do Rakouska či Řecka (v napadeném rozhodnutí uvedeno Rumunsko, pozn. soudu) legálně, ale dospěla k závěru, že není možné, aby žalobce sám vycestoval. Z toho důvodu dospěla žalovaná k závěru, že je nutné žalobce zajistit za účelem jeho předání do země příslušné k rozhodnutí o jeho azylové žádosti. Otázkou možnosti použití zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaná rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala a dospěla k závěru, že je nelze využít. Správnosti jejích závěrů v této otázce se soud k námitce žalobce bude zabývat níže. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaná zcela oprávněně dospěla k závěru, že je nutné rozhodnout o zajištění žalobce a toto své rozhodnutí zcela dostatečně a konkrétně odůvodnila. V hodnocení žalobcovy situace soud nespatřuje žádnou šablonovitost. Tyto námitky tedy soud považuje za zcela nedůvodné.
18. Dále žalobce zcela obecně konstatoval, že institut zajištění je zcela mimořádný a délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. Rovněž žalobce uvedl, že skutečnosti, ze kterých žalovaná vychází, musí mít oporu ve spisovém materiálu. K tomu soud konstatuje, že žalovaná nijak nerozporovala skutečnost, že omezení osobní svobody cizince je mimořádný institut, ale dle soudu v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsala veškeré skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že je nutno žalobce zajistit. Rovněž délka zajištění byla dle soudu stanovena v souladu se zákonem a judikaturou. Soud rovněž zastává názor, že veškeré skutečnosti, ze kterých žalovaná vycházela měly oporu v předmětném správním spise.
19. Dále žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování s tím, že žalovaná se ve své argumentaci opřela pouze o domněnku, že žalobce nebude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Podle názoru žalobce nese toto hodnocení znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Tento názor vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, ve kterém uvedl: „*Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.*“
21. Soud k námitce uvádí, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce zabýval na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že po řádném posouzení zjištěných skutečností dospěla k závěru, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, neboť by ve stanovené době legálním způsobem z území České republiky nevycestoval, neboť nedisponuje platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu v žádném z členských států Evropské unie. Žalovaná dále uvedla, že je vyloučeno, aby se žalobce legálním způsobem dopravil zpět do Rakouska a Řecka. Navíc není žádná záruka, že v případě, že nebude zajištěn, se do Rakouska nebo Řecka vrátí. Žalovaná dále připomněla, že žalobce neoznámil adresu místa pobytu, nemá se tedy kde zdržovat za účelem provedení bytové kontroly a zejména nemá v úmyslu pobývat na území České republiky, neboť pouze projížděl na území Spolkové republiky Německo. Na základě právě uvedeného dospěla žalovaná k závěru, že v případě žalobce nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování z území České republiky podle § 123b zákona o pobytu cizinců.
22. Žalovaná rovněž na str. 9 napadeného rozhodnutí s odkazem na § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců konstatovala, že žalobce splňoval podmínku existence vážného nebezpečí útěku. Za nebezpečí útěku se považuje, pokud cizinec pobýval na území České republiky neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně cestovat do tohoto státu a nemůže uvést adresu místa pobytu na území České republiky. Žalovaná uvedla, že žalobce nesetřval v Řecku či Rakousku do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, dá se tedy předpokládat, že žalobce uteče z České republiky do jiného státu. Soud se s právě uvedeným hodnocením žalované ztotožňuje a shledal, že žalobce i tuto podmínku pro zajištění splňoval.
23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že se žalovaná otázkou uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování ve vztahu k žalobci řádně zabývala a zcela správně dospěla k závěru, že nelze účinně užít jiná mírnější donucovací opatření. Rovněž tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.

24. Dále žalobce namítal, že žalovaná nedostála povinnosti hodnotit kritérium přiměřenosti zajištění žalobce a poukázal na skutečnost, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu samotný pobyt cizince na území České republiky bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu nezakládá sám o sobě nutnost zajištění cizince. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18. Soud v první řadě podotýká, že žalobcem odkazovaný rozsudek se týkal zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. V případě zajištění cizince za účelem předání dle mezinárodní dohody jsou však posuzovány odlišné skutečnosti než v případě zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Závěry daného rozsudku tedy nejsou ve vztahu k posouzení přiměřenosti zajištění aplikovatelné na případ žalobce. V případě žalobce nevedla k zajištění pouhá skutečnost, že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ale zejména skutečnost, že v důsledku jeho žádosti o azyl v Řecku a Rakousku bylo k posouzení jeho azylové žádosti příslušné Rakousko, které souhlasilo za něj převzít odpovědnost. Bylo tedy třeba žalobce v souladu s nařízením č. 604/2013 předat do Rakouska. Rozhodná byla dále skutečnost, že žalobce neměl pobytové oprávnění, nemohl tedy legálně cestovat z České republiky do Rakouska, a tím bylo naplněno, jak bylo výše uvedeno, kritérium existence vážného nebezpečí útěku. Současně nebylo shledáno, že by bylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Souhrn všech těchto skutečností vedl k tomu, že byl žalobce zajištěn. Soud považuje postup žalované za zcela přiměřený. Ani tuto námitku nevyhodnotil soud jako důvodnou.
25. Dále se soud nemůže ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že by v daném případě šlo o paušalizované rozhodování, když z obsahu správního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaná vycházela z konkrétních okolností žalobcova případu. Je nutno dle soudu rovněž zdůraznit, že pro rozhodování o zajištění cizince za účelem předání dle mezinárodní smlouvy není skutečností, která by mohla ovlivnit výsledek rozhodování správního orgánu, okolnost, že žalobce nespáchal na území České republiky žádnou trestnou nebo protiprávní činnost. Soud na tomto místě pouze pro úplnost poznamenává, že žalobce v rozporu s právními předpisy cestoval po zemích Evropské unie, ačkoliv dle vlastního vyjádření věděl, že k tomu není oprávněn. Rovněž není rozhodná délka pobytu žalobce na území České republiky, tj. že zde strávil jediný den. Tvrzení žalobce v žalobě, že je v jeho zájmu opustit Českou republiku a odejít co nejdříve do Belgie za svou rodinou, je navíc podle názoru soudu v hrubém rozporu s obsahem správního spisu a výpovědi samotného žalobce, který ve správním řízení uvedl, že cestoval do Německa a pokud by to nebylo možné, vrátil by se do Rakouska. O Belgii se nicméně žalobce nikterak nezmiňoval. Žalobce si zároveň odporuje, neboť v podané žalobě uvedl, že chce odcestovat do Belgie za rodinou, zároveň ve správním řízení uvedl, že jeho manželka s dětmi je v Iráku. Soud považuje žalobu za nepřiléhavou na případ žalobce, neboť odporuje obsahu správního spisu. Samo tvrzení žalobce, že chce Českou republiku opustit, hovoří dle názoru soudu pro jeho zajištění, neboť žalobce nedisponuje oprávněním k pobytu, které by jej opravňovalo k cestování po zemích Evropské unie a zajištění směřuje k co nejrychlejšímu legálnímu přemístění žalobce do země příslušné k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tvrzení žalobce, že nemá důvod se skrývat či jinak vyhýbat správním orgánům České republiky, soud uvádí, že z jeho samotného vyjádření vyplývala vůle cestovat nelegálně do Německa a tam pobývat. Podle názoru soudu jednání žalobce, který již v minulosti nerespektoval předpisy o pohybu po zemích Evropské unie, neskýtalo žádnou záruku, že by z jeho strany nedošlo k dalšímu porušení zákonem nebo správními orgány uložených povinností.
26. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítal, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochraně lidských práv a svobod. Takové obecné námitky nemají kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobcem uplatňované žalobní body jsou velmi obecné a nekonkrétní, bez uvedení konkrétních skutečností souvisejících s případem. Kvalitě a konkrétnosti uplatněných žalobních bodů odpovídá i konkrétnost jejich vypořádání ze strany soudu, neboť na obecné námitky mohl soud reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Soud dále dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání, přičemž soud o samotné žalobě rozhodl přednostně před uplynutím uvedené lhůty, a tudíž by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. listopadu 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.